

*Сім місяців тому мені діагностували рак,
і за цей час я знайшла себе заново —
себе, яку треба любити, про яку слід
піклуватися, себе, якій варто жити
кожним днем на повну.*

Я уявляла, що світ, у якому прокинувся від наркозу, матиме трошки не такий вигляд. Це мала бути сліпучо-біла операційна, як у серіалі з Джорджем Клуні, де лікарі в таких самих сліпучо-білих халатах схиляться наді мною, мов янголи, турботливо поправляючи катетер, і з полегшенням зітхнуть, коли я нарешті розплющу очі.

Коли я отямилася в реанімації, було глибоко по обіді. У вікні похмуро, як буває у жовтні. Неясно, якого кольору стіни, нічим не пахло, і наді мною ніхто не схилявся. Мое ліжко – крайне біля вікна. Я спробувала повернути голову, щоб роздивитися реанімацію, проте шия затерпла й закрипіла болем. Операція тривала шість годин. Нарешті вдалося повернути голову: крім мене, в реанімації ще двоє жінок. Ближче до мене, на центральному ліжку, громадилося тіло, до підборіддя вкрите простирадлом. Судячи з його обрисів, жінка була висока й не худа. З-під простирадла виднілася маленька темно-руда голова. Жінка лежала на правому боці, спиною до мене. Третьої пацієнтки мені не було видно, проте я добре її чула. Дико хотілося спати, і я би з радістю віддалася цій спокусі, якби не одне але.

– Отче наш, іже еси на небесі, да святиться...

Ця жінка, моя третя сусідка по реанімації, прочитала молитву разів сорок на різний лад. Мені би бути вдячною, адже вона прочитала молитву і за мене, і за нашу сусідку, але. Я дико хотіла спати.

У ті рідкісні дні, коли я молилася, намагалася робити це тихо, ба навіть подумки, щоб ніхто не підслухав. Це мала бути інтимна бесіда – надто ж тоді, коли більшість моїх розмов виставлялися на загал. Востаннє, коли я говорила з приятелькою, не надто близькою, але достатньо довіреною для того, щоб знати про мої проблеми, спіймала себе на думці «З якого боку камера?». Коли зрозуміла, що хвилююся, бо не підготувалася до «інтерв'ю», було вже пізно. Нитку розмови втрачено, ми перекидалися порожніми фразами, і кожна чекала миті, коли можна витягнути телефон і вдати, що поспішає на наступну зустріч.

Спати хотілося нестерпно. Я готова була підкупити сусідку, аби вона читала молитву десь у коридорі. Аж тут згадала – їй, певне, так само не можна вставати! Дурепа, ви в реанімації. Вам обом щось вирізали. Може, їй ще гірше, ніж тобі, а ти скиглиш.

– Пані... – голос мій прозвучав тихо й хрипко, проте достатньо впізнавано. Мій голос знають сотні тисяч людей у всій країні, і ще стільки ж у сусідній, але й це не допомогло припинити бубоніння.

Я повторила своє «пані» голосніше й додала прохання замовкнути та дати мені поспати. Я не спала тиждень – і наступний тиждень теж навряд спатиму. У мене графік, дуже

щільний, і через операцію його довелося добряче утрамбувати. Хоча кого я обманюю? Я не спала останні вісім років і мала повне право відіспатись якщо не в наркозі, то після нього.

Це слово саме зірвалося з язика, зазвичай я так не кажу, а тут прямо з першого разу влучила інтонацією: «Жіночко!» І сталося диво – на секунду жінка припинила молитися й прорекла:

– Ви хто? Як вас звуть?

– Я Ніна.

– Приємно познайомитись, Яніно.

Я боролася з бажанням зазирнути під ковдру й оцінити масштаби того, що зі мною зробили. Цієї миті з подивом озвалася моя ближча сусідка, важко лягла з боку на спину й повільно повернула до мене обличчя. Темно-руді волосинки спітніли й позакручувалися навколо її голови, утворюючи німб:

– Сокіл, чи що? Ви – тут...

Отче наш, дай же нарешті мені трішечки тиші, я хочу всього лиш поспати, я вдячна Тобі за наркоз і за операцію, не треба мені зараз хліба насущного, але пошли нам усім тепер усього кілька годин сну. Амінь.

Я кивнула. Принаймні мені здалося, що це було кивком. Але їм не потрібне підтвердження. Мій голос знали сотні тисяч. Тепер я лежу тут, серед людей, які дивляться мою програму. Розпатлана, випатрана, безсонна, беззахисна. Зі мною мій слабкий, дрижачий голос, який все-одно вгадує рендомна жінка в реанімації.

Можливо, вони відчували радісне єднання: телезірка з екрана в державній лікарні, у неї також щось болить, їй також щось вирізали.

Я не відчувала нічого, крім втоми, яка затягує в сон.

Увійшла лікарка. Висока, доглянута, не в халаті – у хірургічному костюмі. О диво! Бубоніння припинилося, кілька секунд ми вдивлялися в обличчя прибулої, намагаючись впізнати в ній людину, яка нас урятувала.

– О, Ніно, добре, що ви не спите, вам не можна спати. Як почуваєтеся?

Мене завжди обурювала ця лікарська звичка не стука-ти. Начебто те, що ти в реанімації, відбирає в тебе право на приватність.

– Бодрячком! Тільки спати хочеться, – відказала з по-смішкою, в якій мав відчитуватися сарказм.

Лікарка видала щось середнє між здивованим «гм» і коротким смішком, а тоді жартома звела руки й обернулася до моїх сусідок:

– Лю-у-ди до-о-обрі, – сказала вона. – Хоча б хтось у цій лікарні поскаржиться як слід? Хоч у яку палату зайдеш, нічого нікому не болить!

– Ну-ну, ось заїде Микола Йосипович – і я зачитаю йому свій список скарг, – підхопила тему жінка з німбом над головою. – Я вже, здається, чую його голос у коридорі.

– Микола Йосипович на операції, заїде пізніше. Якби ж кожен пацієнт записував свої скарги! А то що не обхід, то нічого не болить, а потім усі дзвонять і видають одразу

по десять пунктів, – засміялася лікарка й підсунула стілець до мого ліжка. – А тепер серйозно: Ніно, оцініть біль за шкалою від 1 до 10.

– Терпимо, – я прислухалася до відчуттів. – Живіт ниє. Сімка.

– Попрошу медсестру, щоб вколола вам знеболювальне. Утім, зараз мене цікавив не біль:

– Мені обіцяли окрему палату. Дуже спати хочеться. Без жартів.

– Вам треба протриматися ще пару годин. До вас хтось приїде? – Вона зробила паузу, щоб видаватися тактовною, але я надто добре знаю людей. Вона вирішує питання, хто сидітиме зі мною, щоб не давати заснути. Бо мій чоловік, як завжди, «затримується».

Я спробувала пригадати, чи ми з ним говорили напередодні про операцію. Чи ми взагалі розмовляли.

– Мій чоловік, він... – Я замовкла, зловивши себе на думці, що вже давно не називаю його по імені. Це зовсім не Андрій, це якийсь умовний далекий чоловік міг не прийти до дружини в день, коли її оперують.

Лікарка ледь помітно вигнула брову, проте я здогадалася: її дратує те, що я почала речення й не завершила його. Це зовсім не пасувало до образу зіркової журналістки, яка вимагала прооперувати її на цьому тижні, і ні на тиждень пізніше.

– Мій чоловік прийде пізніше, – видушила із себе й заплющила очі, даючи зрозуміти, що розмову завершено.

Першого дня Андрій приніс квіти, величезний букет еustom, але їх не було куди поставити. «Це лікарня, а не готель», – сказала чергова медсестра й глянула на мене так, наче я попросила кришталеву вазу, а не хоча би банку. Тоді Андрій купив дволітрову пляшку з водою, обрізав її кишеньковим ножом і поставив туди квіти. Яка іронія: букет за пів тисячі в обрізаній пластиковій пляшці.

Розібравшись із квітами, Андрій дістав велику пачку вологих серветок для немовлят.

– Що це?

– Серветки, – сказав Капітан Очевидність, не відчувши сарказму в моєму запитанні.

– Я... – він зам'явся й опустил очі, я сприйняла це на свій рахунок, вигляд у мене такий собі, чесно кажучи, – хотів би тебе... помити...

– Ти хочеш сказати, що я брудна? – до мене не відразу дійшло, що так воно і є. Визнавати це було вкрай неприємно.

Силувано всміхнулася й дозволила себе обтерти. Намагалася не думати про те, який маю вигляд. Стеля в дрібних тріщинках. Вікно, за яким жовтіє листя. Шия затерпла. Його руки, м'які й доглянуті руки банкіра, які колись пестили мене в тих самих місцях, де тепер педантично відтирають сліди крові й сечі. Він обтирав мене так само, як багато років тому витирав дитячі дупи. Між ногами, під грудьми,